

Arrest

nr. 257 851 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 16 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 april 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster legde op 28 juli 2010 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af met de heer P.C.W., van Nederlandse nationaliteit.

Op 14 april 2011 diende zij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van wettelijke partner van een EU-onderdaan.

Zij werd op 20 mei 2011 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Nadat uit een verslag van de RSZ bleek dat de door de wettelijke partner van verzoekster voorgelegde arbeidsovereenkomst valselijk was verkregen, werd er op 24 juni 2013 een einde gesteld aan diens

verblijfsrecht omwille van de fraude die had gepleegd om te bewijzen dat hij beschikte over voldoende bestaansmiddelen.

Op 24 juni 2013 werd een einde gesteld aan verzoeksters verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Zij stelde hiertegen beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 118 074 van 30 januari 2014 verwierp de Raad dit beroep.

Verzoekster en de heer B.A., van Nederlandse nationaliteit en met een verblijfsrecht in België als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, kregen op 24 april 2018 een gemeentelijk ontvangstbewijs van hun verklaring van wettelijke samenwoning. Er werd vervolgens een onderzoek naar schijnsamenwoning gestart.

N.a.v. een afstandsverklaring van verzoekster en de heer B.A. op 4 juni 2018 inzake hun wettelijke samenwoning werd het dossier door de procureur des Konings afgesloten zonder voorwerp

Verzoekster diende op dezelfde dag een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, dit in de hoedanigheid van ander familielid – feitelijke partner van de heer B.A.

De verwerende partij trof op 29 november 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekster diende op 12 februari 2019 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, dit opnieuw in de hoedanigheid van ander familielid – feitelijke partner van de heer B.A.

De verwerende partij trof op 29 mei 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekster diende op 25 juni 2019 een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, dit opnieuw in de hoedanigheid van ander familielid – feitelijke partner van de heer B.A.

De verwerende partij trof op 22 oktober 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekster diende op 4 februari 2020 een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, dit opnieuw in de hoedanigheid van ander familielid – feitelijke partner van de heer B.A.

De verwerende partij trof op 30 juni 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster stelde hiertegen beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 243 721 van 6 november 2020 verwierp de Raad dit beroep.

Verzoekster diende op 30 november 2020 een vijfde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, dit opnieuw in de hoedanigheid van feitelijke partner van de heer B.A.

Op 16 maart 2021 trof de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze bijlage 20 wordt thans bestreden en luidt als volgt:

“[...] In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ten van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.11.2020 werd ingediend door:

Naam: G.

Voorna(am)(en): L.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: X

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 30.11.2020 voorde vijfde keer gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde B.A., geboren op 07.02.1970, van Nederlandse nationaliteit, (...) , op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, f* moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- Europese ziekteverzekeringskaart op naam van betrokkene en de referentiepersoon
- Verklaringen op eer door derden
- loonfiches (geactualiseerd) en jaaropgave 2019 en 2020 (geactualiseerd) op naam van de referentiepersoon
- Rekeninguittreksels waaruit moet blijken dat de referentiepersoon aankopen deed
- Bankdetails waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke rekening hebben.
- Huurcontract op naam van betrokkene en de referentiepersoon

Deze documenten werden reeds al voorgelegd in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging dd. 12.02.2019, 25.06.2019 en 04.02.2020 of slechts geactualiseerd (zoals de loonfiches en de jaaropgave) en weerlegd in de bijlage 20 dd. 29.05.2019, 22.10.2019 en 30.06.2020 Een verzoek tot nietigverklaring van de bijlage 20 van 30.06.2020 werd ongegrond verklaard in een uitgebreid arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting van 06.11.2020. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen bijkomende documenten voorgelegd die afbreuk doen aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging. Betrokkene legde in het kader van de huidige aanvraag volgende bijkomende documenten voor: enkele "nieuwe" foto's genomen op 08.08.2020, 13.09.2020, 05.01.2021 en 23.01.2021. Gelet op de zeer karige elementen die werden voorgelegd in de vijf aanvragen gezinshereniging van betrokkene om de voorgehouden duurzame relatie te staven, dient te worden vastgesteld dat deze bijkomende foto's waar betrokkenen samen op staan, geen bewijs vormen van een duurzame relatie. Bovendien blijkt uit de geactualiseerde voorgelegde loonfiches, dat de referentiepersoon nog steeds een adres heeft in Nederland zodat geenszins duidelijk blijkt of betrokkene zich wel degelijk gemeenschappelijk ophouden op het opgegeven adres in België.

Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen nog steeds onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 04.06.2018 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Deze samenwoning is op zich echter geen afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame relatie of een gezinsleven.

Betrokkene en de referentiepersoon dienden op 24.04.2018 te Turnhout een verklaring tot wettelijke samenwoning maar deden op 04.06.2018 expliciet afstand van deze procedure.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover de referentiepersoon betwist. Derhalve kan het gezinsleven met haar partner evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Het logische gevolg van het niet erkennen van het verblijfsrecht is dat betrokkene het land moet verlaten.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Op 24.06.2013 werd betrokkene recht op verblijf op grond van haar relatie met de Nederlander P.C.W. ingetrokken nadat het verblijfsrecht van deze laatste werd beëindigd omwille van het gebruiken van valse werkgeversattesten. Deze beslissing (bijlage 21) werd op 03.09.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 30.01.2014 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Betrokkene gaf

echter geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 10.12.2018 werd aan betrokkene nogmaals een bevel betekend om het grondgebied te verlaten (bijlage 20, weigering gezinshereniging met een andere aangehaalde Nederlandse partner, B.A.). Op 02.07.2020 werd aan betrokkene voor de derde keer een bevel betekend om het grondgebied te verlaten (bijlage 20, vierde weigering gezinshereniging met B.A.). Het tegen deze weigering ingediende beroep had geen schorsende werking. Een terugkeer naar Suriname belette betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rustte om persoonlijk te verschijnen. Op 06.11.2020 werd het beroep tegen het bevel van 30.06.2020 verworpen door de RVV.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 5 keer vlak na een gezinshereniging aan met haar aangehaalde Nederlandse partner op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980. De eerste vier aanvragen, ingediend op 04.06.2018, 12.02.2019, 25.06.2019 en 04.02.2020, werden geweigerd op 29.11.2019, 29.05.2019, 22.10.2019 en 30.06.2020. Een verzoek tot nietigverklaring van de bijlage 20 van 30.06.2020 werd ongegrond verklaard in een uitgebreid arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting van 06.11.2020. Ondanks dit arrest diende betrokkene op 30.11.2020 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon waarbij zij nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de voorgaande aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. “

Verzoekster werd diezelfde dag, onder de vorm van een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor drie jaar opgelegd. Zij stelde hiertegen beroep in bij de Raad gekend onder rolnummer 260.083. De Raad verwierp dit beroep bij arrest nr. 257 852 van 8 juli 2021.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel – gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel en van het “Unierecht”.

Na een theoretische uiteenzetting, verschaft zij volgende concrete toelichting bij het middel

“4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de partner van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als feitelijke partner van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop verzoekster haar aanvraag steunde, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2°.”

Artikel 47/3, §1 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en stabiele aard van de banden tussen de partners. ”

6.

Verzoekster is, zoals hierboven aangehaald, de feitelijke partner van dhr. B.A., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 30.11.2020 vroeg zij voor de vijfde keer de gezinshereniging aan in functie van deze partner, de referentiepersoon, op grond van genoemde wetsartikelen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende wordt bewezen en dat van verzoekster kan worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Verwerende partij concludeert aldus dat niet aan de voorwaarden van artikel

47/1, 1° Vreemdelingenwet is voldaan. Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan, daar zij wel degelijk voldoende en overtuigende bewijsstukken voorlegde.

Noch artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet, noch artikel 47/3, §1, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet beschrijven welke bewijzen van de relatie er precies dienen te worden voorgelegd. Verzoekster verwijst in dit opzicht nogmaals naar artikel 47/3 Vreemdelingenwet letterlijk:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. ”

De bewijsvoering is met andere woorden vrij.

Daarbij valt op de website van verwerende partij zélf het volgende te lezen:

“De feitelijke partner kan zich laten inspireren door de criteria die door de wetgever vastgelegd werden om het duurzame en stabiele karakter van de relatie bij een wettelijk geregistreerd partnerschap aan te tonen. ”

Eén van deze criteria is een officiële samenwoning van één jaar overeenkomstig artikel 40bis, §2 Vreemdelingenwet:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

[...].”

Uit het rijksregister van verzoekster en haar partner blijkt ontegensprekelijk dat zij reeds sinds 04.06.2018 (en intussen dus bijna drie jaar!) onafgebroken samenwonen (stukken 4-5)

Verwerende partij stelt hierover het volgende: “Deze samenwoning is op zich echter geen afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame relatie of een gezinsleven”.

Dergelijke motivering, die resoluut ingaat tegen enerzijds de feitelijkheden en anderzijds tegen voornoemde wetsartikelen én de eigen gepubliceerde informatie, vormt een schending van het motiverings-, zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het duurzame en stabiele karakter van de relatie wordt aldus vooreerst bewezen door hun officiële samenwoning van inmiddels bijna drie jaar!

7.

Niettemin legde verzoekster ook nog andere bewijzen van de relatie voor.

Zo legde zij om te beginnen foto's van doorheen de relatie (stuk 6). Deze zijn gedateerd, doch ook uit de kledij, achtergrond, omstandigheden, personen... blijkt zeer duidelijk dat deze foto's werden getrokken doorheen verschillende momenten in de relatie van betrokkenen. Het betreffen met andere woorden foto's van tal van verschillende momenten, in verschillende (intieme) situaties, waarbij verzoekster te zien is met haar partner. Verzoekster herhaalt dat de bewijsvoering in het kader van voorliggende aanvraag gezinshereniging vrij is en dat deze foto's dus wel degelijk dienstig zijn ter bewijs van zijn duurzame relatie met de referentiepersoon. Het bewijst immers hun samenzijn op verschillende momenten.

Daarnaast legde verzoekster ook tal van getuigenverklaringen voor (stuk 7), van kennissen, vrienden, familie, ... waarin de echtheid en duurzaamheid van hun relatie telkenmale in wordt bevestigd. Deze getuigenverklaringen staven dus de overige objectieve stukken die werden voorgelegd.

Bovendien werden deze getuigenverklaringen, net zoals de foto's, geactualiseerd en aangevuld n.a.v. huidige aanvraag, doch worden deze niet besproken door verwerende partij, die enkel aanhaalt dat er nieuwe foto's werden toegevoegd. Dit betreft aldus een schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Er werd tevens een huurovereenkomst voorgelegd op hun beide namen (stuk 8). Het hebben van een gezamenlijk adres, waar men intussen bijna 3 jaar onafgebroken samenwoont, vormt, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij stelt in een vorige bijlage 20, wel degelijk een afdoende bewijs van de duurzame partnerrelatie!

Daarnaast legde verzoekster tevens de bewijzen voor van de inkomsten van haar partner (stuk 9), om aan te tonen dat het gezin over voldoende inkomsten beschikt. Dit wordt niet betwist in de bestreden beslissing, noch in de vorige bijlagen 20. Verwerende partij stelt enkel dat hieruit blijkt dat de referentiepersoon ook nog een adres heeft in Nederland, doch dit doet niets ter zake, daar enerzijds het geen verplichting vormt om zich uit te schrijven in Nederland, en anderzijds de samenwoning hier in België een feit is gelet op de gezamenlijke huurovereenkomst en het rijksregister van betrokkenen.

Ook bewijzen dat zowel verzoekster als referentiepersoon aangesloten zijn bij een ziekteverzekering werden voorgelegd (stuk 10). De kosten op dit vlak zijn dus tevens gedekt, wat ook niet wordt betwist in de bestreden beslissing.

Verzoekster legde ook nog het bewijs voor dat zij samen met haar partner over een gemeenschappelijke rekening beschikt, die effectief gebruikt wordt voor gezamenlijke aankopen (stuk 11). Hierover ontbreekt elke motivering in de bestreden beslissing, alsook in de vorige bijlagen 20; het stuk wordt opgesomd doch niet weerlegd...

Tot slot legde verzoekster nog een bewijs van het volgen van een cursus maatschappelijke oriëntatie voor. Dit stuk heeft misschien geen betrekking op de relatie van betrokkenen, doch toont wel de duurzame intenties van verzoekster aan.

8.

Verzoekster heeft dus wel degelijk op afdoende wijze bewezen dat zij en de referentiepersoon al reeds geruime tijd een koppel vormen en dat zij intussen bijna drie jaar onafgebroken samenwonen in België én dat zij een duurzame en oprechte relatie onderhouden.

Verzoekster heeft, na de vorige bijlage(n) 20, haar aanvraag wel degelijk aangevuld. Thans liggen er voldoende en overtuigende bewijsstukken voor, en duurt de relatie en de samenwoning intussen ook langer dan bij de eerste aanvraag.

Verwerende partij heeft bijgevolg haar motiveringsverplichting geschonden, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, maar tevens haar zorgvuldigheidsverplichting, door de bestreden beslissing niet zorgvuldig voor te bereiden en niet te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

In casu is dit duidelijk niet gebeurd, daar uit het administratief dossier, en uit alle stukken duidelijk blijkt dat verzoekster op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij een affectieve partnerrelatie met duurzaam karakter onderhoudt met de referentiepersoon, en dus wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet.

9.

De aanvraag van verzoekster dient gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is.

De bepaling uit artikel 47 Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C- 101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. 1-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

Door de bestreden beslissing dient verzoekster evenwel het land te verlaten, met het gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van verzoekster. Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknót.

10.

De bestreden beslissing schendt het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon.

Naast de vereiste dat verzoekster de duurzame partnerrelatie met de referentiepersoon moet bewijzen, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3 Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen in artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet: "die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen". De Belgische interne bepalingen moeten worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie (feitelijke partner of een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie) zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 1°, en 47/3 Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden. De in artikel 47/3 Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen (RvV 30 maart 2020, arrest nr. 234 623).

In dit aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uiteindelijk beslist dat het vrij verkeer van de referentiepersoon (Nederlandse onderdaan) niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer, omdat de referentiepersoon reeds sinds 13.12.2013 ononderbroken in België verbleef.

In casu is heeft referentiepersoon zich op 16.04.2018 gevestigd in België (stuk 5).

Verzoekster is bij de referentiepersoon officieel gaan inwonen op 04.06.2018 (stuk 4) en dus slechts enkele weken nadien.

Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu zeer duidelijk een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat hij zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoekster - niet kan laten vergezellen door verzoekster in België - dit terwijl zij reeds meer jaren een koppel vormen en al bijna drie jaar samenwonen in België.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.

2.2. Waar verzoekster in de uitgebreide theoretische uiteenzetting ter ondersteuning van het middel verwijst naar het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de fair play, stelt de Raad vast dat de schending van deze beginselen niet concreet wordt uitgewerkt in het middel. Er wordt op geen enkele manier concreet uiteengezet hoe deze beginselen worden geschonden door de beslissing tot weigering van verblijf.

Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bijlage 20 in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar de artikelen 47/1, 1° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster niet aantoonde te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door verzoekster overgemaakte stukken en gemotiveerd waarom deze niet volstaan. Eveneens wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoeksters legaal verblijf in België is verstrekt en dat haar het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt tevens gemotiveerd over de elementen die zijn opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er wordt eveneens gemotiveerd waarom verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Verzoekster toont niet aan dat de motivering niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bestreden bijlage 20, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). In de materiële motiveringsplicht zit aldus het redelijkheidsbeginsel vervat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De ingediende verblijfsaanvraag geschiedde in het kader van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; (...).”

Art. 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

2.6. Uit de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als feitelijke partner van een Unieburger die niet wordt bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager berust. Hij of zij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Het komt aan de verwerende partij toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt die voldoende intense en stabiele banden tussen hem/haar en haar/zijn partner aantonen die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. *“de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners”*, zoals bepaald in artikel 47/3, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet).

2.7. Zoals verzoekster terecht opwerpt in haar verzoekschrift is er voor het aantonen van *“het duurzaam karakter van de relatie”*, geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze vereiste levert. Hierop oefent de Raad een wettigheidstoetsing uit.

2.8. Verzoekster heeft blijkens de bestreden beslissing tot weigering van verblijf de volgende stukken overgemaakt ter ondersteuning van haar vijfde verblijfsaanvraag, wat zij niet betwist:

- *Europese ziekteverzekeringskaart op naam van betrokkene en de referentiepersoon;*
- *Verklaringen op eer door derden;*
- *loonfiches (geactualiseerd) en jaaropgave 2019 en 2020 (geactualiseerd) op naam van de referentiepersoon;*
- *Rekeninguittreksels waaruit moet blijken dat de referentiepersoon aankopen deed;*
- *Bankdetails waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke rekening hebben;*
- *Huurcontract op naam van betrokkene en de referentiepersoon”.*

2.9. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf stelt het volgende over deze stukken:

“Deze documenten werden reeds al voorgelegd in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging dd. 12.02.2019, 25.06.2019 en 04.02.2020 of slechts geactualiseerd (zoals de loonfiches en de jaaropgave) en weerlegd in de bijlage 20 dd. 29.05.2019, 22.10.2019 en 30.06.2020 Een verzoek tot nietigverklaring van de bijlage 20 van 30.06.2020 werd ongegrond verklaard in een uitgebreid arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting van 06.11.2020. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen bijkomende documenten voorgelegd die afbreuk doen aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging. Betrokkene legde in het kader van de huidige aanvraag volgende bijkomende documenten voor: enkele “nieuwe” foto’s genomen op 08.08.2020, 13.09.2020, 05.01.2021 en 23.01.2021. Gelet op de zeer karige elementen die werden voorgelegd in de vijf aanvragen gezinshereniging van betrokkene om de voorgehouden duurzame relatie te staven, dient te worden vastgesteld dat deze bijkomende foto’s waar betrokkenen samen op staan, geen bewijs vormen van een duurzame relatie. Bovendien blijkt uit de geactualiseerde voorgelegde loonfiches, dat de referentiepersoon nog steeds een adres heeft in Nederland zodat geenszins duidelijk blijkt of betrokkene zich wel degelijk gemeenschappelijk ophoudt op het opgegeven adres in België.” De Raad neemt dit thans opnieuw over.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoekster, doorheen vijf opeenvolgende verblijfsaanvragen, steeds hetzelfde soort stukken overmaakt. Hebben daarbij redelijkerwijs geen uitstaans met het aantonen van een duurzame relatie, hoewel verzoekster er de aandacht op vestigt in haar verzoekschrift: een bewijs van aansluiting bij een ziekteverzekering van verzoekster en de referentiepersoon, een arbeidsovereenkomst en loonbrieven van de referentiepersoon en stukken inzake maatschappelijke oriëntatie van verzoekster. Verder maakt verzoekster steeds 1 stuk over dat niet meer zegt dan dat zijzelf en de referentiepersoon houder zijn van een gemeenschappelijke rekening bij Beobank (stuk 11 gevoegd bij het verzoekschrift). Er worden nooit uittreksels van deze rekening verschaft ten bewijze van aankopen die in debet worden gebracht van deze gemeenschappelijke rekening. Er worden wel steeds rekening-uittreksels verschaft van een ASN-bankrekening van de referentiepersoon waarop een adres in Nederland figureert en die niet meer zeggen dan dat er wordt getankt in België of aankopen worden verricht in een tankstation. Verzoekster kan die stukken niet laten zeggen dat ze een duurzame relatie

heeft met de referentiepersoon omdat deze in België tankt of in een tankstation aankopen doet. De Raad wijst erop dat in het in punt 1 aangehaalde arrest nr. 243 721 van 6 november 2020 reeds voor de aangehaalde stukken werd gesteld: *“De Raad ziet voorts ook in het geheel niet in hoe de arbeids-overeenkomst en loonfiches van de referentiepersoon, de rekeninguittreksels van de referentiepersoon inzake aankopen in België, de Europese ziekteverzekeringskaarten van beide betrokkenen en het bewijs van maatschappelijke oriëntatie op naam van verzoekende partij kunnen getuigen van een duurzame relatie tussen betrokkenen. Zoals de verwerende partij terecht heeft opgemerkt bij de vorige afwijzing: “hebben (deze documenten)(..) geen betrekking op een relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon en zijn dan ook niet relevant in het kader van deze aanvraag gezinshereniging.” Door opnieuw te verwijzen naar deze documenten en van mening te zijn dat deze wel het bestaan van een duurzame relatie bewijzen, doet verzoekende partij slechts getuigen van een andere – subjectieve – beoordeling van de door haar voorgelegde stukken maar slaagt zij daarmee niet in afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing.”* De Raad sluit zich hier opnieuw bij aan.

2.11. Blijven dan nog over, getuigenverklaringen, foto's en een gezamenlijk ondertekend huurcontract. Voor wat betreft de getuigenverklaringen, betreffen deze niet meer dan stereotiepe verklaringen die bij elke aanvraag werden voorgelegd van veelal dezelfde personen, met name familieleden, vrienden en kennissen die in hoogstens vier tekstlijnen verklaren dat verzoekster en de referentiepersoon sedert drie/vier jaren een relatie hebben. Dit wordt nergens toegelicht of geconcretiseerd en ze kunnen dus bezwaarlijk een duurzame relatie aantonen. Voor wat betreft de foto's: doorheen de vijf verschillende verblijfsaanvragen worden nietszeggende en veelal dezelfde stereotiepe foto's overgemaakt, waarvan meerdere genomen op dezelfde datum waarop verzoekster en de referentiepersoon te zien zijn aan tafel in de keuken, op straat, voor een garage, in de living in de zetel, waarbij ze naast elkaar zitten of vergezeld zijn van familieleden of kennissen, of in de living voor de TV. Van de 23 foto's die verzoekster opnieuw bij haar verzoekschrift voegt, betreffen de foto's van 19 mei 2018, 12 januari 2019 en 7 april 2018 diverse foto's die dezelfde dag werden genomen en die reeds bij vorige verblijfsaanvragen werden voorgelegd en beoordeeld. Ze tonen verzoekster en de referentiepersoon naast elkaar in een zetel in de living, naast elkaar staand in een keuken of zittend aan tafel met diverse gerechten of zittend in de zetel in de living, vergezeld van familieleden of vrienden. Specifiek voor de vijfde verblijfsaanvraag werden 4 foto's overgemaakt van 23 januari 2021 waarop verzoekster en de referentiepersoon in dezelfde kledij naast elkaar te zien zijn voor een garage en op straat. Verder werden er 5 foto's overgemaakt van 13 september 2020, waarop verzoekster en de referentiepersoon in dezelfde kledij tweemaal naast elkaar te zien zijn voor een TV in de living, in de zetel, en tweemaal in een keuken aan de frigo. Voorts nog 1 foto van 8 augustus 2020 waarop verzoekster en de referentiepersoon naast elkaar te zien zijn in de keuken en 2 foto's van 5 januari 2021 van verzoekster en de referentiepersoon in dezelfde kledij aan tafel terwijl ze eten. Hieruit kan worden afgeleid dat verzoekster en de referentiepersoon elkaar kennen en op verschillende momenten samen zijn maar deze stereotiepe foto's tonen geen duurzame relatie aan. In het in punt 1 aangehaalde arrest nr. 243.721 kan reeds worden gelezen: *“Zoals evenwel blijkt uit de eerdere afwijzingsbeslissingen heeft de verwerende partij geoordeeld dat “3 foto's genomen in april en mei 2018 en één in januari 2019 waar zowel betrokkene als de referentiepersoon opstaan. Echter deze 4 recente foto's vormen geenszins een bewijs van een duurzame relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. (..) Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen.” en: “Fotos' van betrokkene en de referentiepersoon dd. 07.04.2018, 19.05.2018 en 12.01.2019. Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt heeft zij bij haar huidige aanvraag dezelfde foto's voorgelegd als degene die zij bij haar vorige aanvragen heeft voorgelegd en blijkt uit de afwijzingsbeslissingen ter zake dat wel degelijk alle voorgelegde foto's reeds werden beoordeeld. Zo heeft verzoekende partij inderdaad foto's voorgelegd van 7 april 2018, van 19 mei 2018 en van 12 januari 2019. Dienaangaande heeft de verwerende partij – gelet op de zeer karige elementen die de verzoekende partij heeft voorgelegd om haar duurzame relatie te staven – terecht geoordeeld dat deze foto's geen bewijs vormen van de voorgehouden duurzame relatie. Van verzoekende partij, die beweert al enkele jaren een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij daartoe meer overtuigende stukken kan neerleggen dan degene die zij heeft voorgelegd. Deze foto's tonen immers enkel aan dat verzoekende partij en de referentiepersoon elkaar kennen maar hieruit kan geenszins blijken dat zij met elkaar ook een duurzame*

relatie onderhouden. Het betoog dat deze foto's op verschillende momenten werden genomen doet hier hoegenaamd geen afbreuk aan." De Raad sluit zich hier thans opnieuw bij aan.

Ten slotte is er nog het huurcontract dat op beider naam staat en het gegeven dat ze in het Rijksregister staan vermeld als verblijvende op hetzelfde adres in Antwerpen, maar ook dit kan op zich geen duurzame relatie aantonen, evenmin samen genomen met de andere hierboven besproken stukken. De bestreden beslissing stelt op dit vlak ten andere vast: *"Bovendien blijkt uit de geactualiseerde voorgelegde loonfiches, dat de referentiepersoon nog steeds een adres heeft in Nederland zodat geenszins duidelijk blijkt of betrokkene zich wel degelijk gemeenschappelijk ophouden op het opgegeven adres in België".* In het in punt 1 aangehaalde arrest nr. 243 721 kan op dit punt ook reeds worden gelezen: *"Ook wat betreft de huurovereenkomst heeft de verwerende partij er duidelijk op gewezen dat: "het hebben van een gemeenschappelijk adres (...) geen implicatie (heeft) dat betrokkenen een duurzame relatie hebben." De Raad kan dit volgen gelet op de zeer karige elementen die de verzoekende partij als bewijs van haar voorgehouden relatie heeft voorgelegd. Het loutere feit dat verzoekende partij en de referentiepersoon zich laten domiciliëren op eenzelfde adres en hierbij een huurovereenkomst aangaan maakt niet dat daarmee bewezen is dat zij een duurzame relatie met elkaar onderhouden. Bovendien en louter ten overvloede blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat uit de voorgelegde loonfiches van de referentiepersoon blijkt dat deze nog steeds een adres heeft in Nederland zodat ook geenszins duidelijk blijkt of betrokkenen zich wel gemeenschappelijk ophouden op het opgegeven adres in België."* De Raad sluit zich hier thans opnieuw bij aan.

2.12. Verzoekster kan aan het gestelde in punt 2.11 geen afbreuk doen door te poneren dat uit het rijksregister *"ontegensprekelijk"* blijkt dat zij en de referentiepersoon reeds sedert 4 juni 2018 onafgebroken en officieel samenwonen en de overtuiging te zijn toegedaan dat dit wel degelijk een afdoend bewijs van duurzame relatie vormt. Verzoekster verwijst hiervoor naar de stukken 4 en 5 gevoegd bij het verzoekschrift. Het betreft afdrukken van het elektronisch rijksregister van verzoekster en van de referentiepersoon. Volgens verzoekster wijzen ze erop dat ze al bijna drie jaar onafgebroken samenwonen. Verzoekster kan deze stukken echter niet meer laten zeggen dan wat ze zeggen, met name dat zij en de referentiepersoon sedert een drietal jaar zijn ingeschreven op hetzelfde adres. Dat wil niet zeggen dat ze daadwerkelijk op dit adres samenwonen en zelfs als dit zo al zou zijn, houdt dit niet ipso facto in dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie. Een tegenindicatie in dit verband vormt het adres in Nederland dat doorheen de vijf verblijfsaanvragen die werden ingediend door verzoekster, op de loonbrieven van de referentiepersoon blijft figureren. Verzoekster stelt dat dat er geen verplichting is voor een Nederlander om zich uit te schrijven uit Nederland, maar dit is niet meer dan een bloot betoog. Verzoekster kan het feit van haar inschrijving en die van de referentiepersoon op hetzelfde adres geen meerwaarde geven door te verwijzen naar algemene informatie die op een website van de verwerende partij staat te lezen. Dit laat onverlet de mogelijkheid voor de verwerende partij om rekening te houden met de individuele omstandigheden van de zaak en de website vermeldt trouwens dat officiële samenwoning slechts één van de criteria vormt. Verzoekster poogt ook tevergeefs de waarde van de door haar overgemaakte foto's te vermeerderen door te wijzen op de data wanneer ze zijn genomen, de kledij die zij en de referentiepersoon droegen, alsook de *"achtergrond, omstandigheden, personen"*. Uit de data van de foto's en de kledij blijkt dat meerdere foto's op hetzelfde moment werden genomen, de achtergrond bestaat uit een garage, de living, de keuken en de straat en de personen betreffen, naast verzoekster en de referentiepersoon, waarschijnlijk vrienden of familie. De Raad herhaalt dat verzoekster deze foto's genomen op verschillende momenten niet meer kan laten zeggen dan wat ze zeggen, met name dat zijzelf en de referentiepersoon elkaar kennen en op verschillende momenten samen zijn. De Raad ziet niet in hoe dit *"verschillende momenten in de relatie van betrokkenen"* kan weergeven en nog minder, gelet op wat op de foto's kan worden gezien, dat het verschillende *"(intieme)"* situaties betreft. Verzoekster kan hoogstens worden gevolgd waar ze opmerkt dat het *"hun samenzijn op verschillende momenten"* bewijst, maar dit houdt niet in dat er sprake is van een duurzame relatie. Voor wat betreft de getuigenverklaringen, stelt verzoekster zelf dat ze afkomstig zijn van kennissen, vrienden, familie en ze kunnen dus bezwaarlijk kunnen worden aanvaard als bevestiging van de echtheid en de duurzaamheid van de relatie zoals verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift. Verzoekster kan ook niet worden gevolgd waar ze opmerkt dat de bestreden beslissing niets zegt over deze getuigenverklaringen. In de bestreden beslissing worden ze aangehaald en wordt gesteld: *"Deze documenten werden reeds al voorgelegd in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging dd. 12.02.2019, 25.06.2019 en 04.02.2020 of slechts geactualiseerd (zoals de loonfiches en de jaaropgaaf) en weerlegd in de bijlage 20 dd. 29.05.2019, 22.10.2019 en 30.06.2020"*. In de bijlage 20 van 30 juni 2020 kan worden gelezen: *"Verklaringen op eer door derden: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaringen niet wordt gestaafd door overige objectieve stukken, kunnen verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde feitelijke relatie tussen*

betrokkene en de referentiepersoon". In het in punt 1 aangehaalde arrest nr. 243 721 van 6 november 2020 dat werd gewezen n.a.v. een beroep dat tegen deze bijlage 20 werd ingesteld kan op dit punt worden gelezen: "Verder blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk waarom geen waarde gehecht kan worden aan de getuigenverklaringen die verzoekende partij thans bij haar vierde aanvraag voorlegt, meer bepaald omdat: "gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaringen niet wordt gestaafd door overige objectieve stukken, kunnen verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde feitelijke relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon." Verzoekende partij betwist geenszins dat het slechts verklaringen op eer betreffen zodat het geenszins kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om bewijswaarde aan deze verklaringen te ontfangen." De Raad sluit zich hierbij aan. Het feit dat verzoekster doorheen de vijf verschillende aanvragen steeds actuele getuigenverklaringen overlegt, maakt niet ongedaan dat het steeds stereotiepe, nietszeggende korte verklaringen van kennissen, vrienden, familie betreft waardoor het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Waar verzoekster beklemtoont dat zij en de referentiepersoon een gemeenschappelijke rekening hebben en dat deze wordt gebruikt voor gemeenschappelijke aankopen en zij in dit verband verwijst naar stuk 11 gevoegd bij het verzoekschrift, herhaalt de Raad dat dit stuk niet meer zegt dan dat verzoekster en de referentiepersoon houder zijn van een gemeenschappelijke rekening bij Beobank. Er worden geen uittreksels van deze rekening verschaft ten bewijze van aankopen die in debet gebracht worden van deze gemeenschappelijke rekening. Voorts worden er zoals gezegd wel steeds rekening-uittreksels verschaft van een ASN-bankrekening van de referentiepersoon waarop een adres in Nederland figureert en die niet meer zeggen dan dat er wordt getankt in België of aankopen worden gedaan in een tankstation. Verzoekster kan verder niet worden gevolgd in haar betoog dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf geen motivering bevat over de gemeenschappelijke rekening en dat dit ook niet het geval is in de vorige bijlagen 20. De Raad leest immers in de bijlage 20 van 30 juni 2020 (aanduidingen onderlijnd door de Raad):

"Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- *Europese ziekteverzekeringskaart geldig tot 31.12.2019 op naam van betrokkene en de referentiepersoon*
  - *Arbeidsovereenkomst Pelican Rouge dd. 8.11.2016 met bijhorende loonfiches mei 2018 tot april 2020, Jaaropgave 2018 en 2019, op naam van de referentiepersoon*
  - *Foto's dd. 07.04.2018, 19.05.2018, 12.01.2019*
  - *Rekeninguittreksels AsnBank dd. 3.11.2017, 8.06.2017 en 17.06.2017 waaruit moet blijken dat de referentiepersoon aankopen deed bij Texaco Brasschaat.*
  - *Bankdetails waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke rekening hebben.*
  - *Attest van inburgering werkjaar 2011-2012 op naam van betrokkene*
- Deze documenten werden reeds al voorgelegd in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging dd. 12.02 2019 en 25.06.2019 en weerlegd in de bijlage 20 dd. 29.05.2019 en 22.10.2019. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden*".

In het in punt 1 aangehaalde arrest nr. 243 721 van 6 november 2020 dat werd gewezen naar aanleiding van het beroep dat verzoekster had ingediend tegen de bijlage 20 van 30 juni 2020, dat bekleed is met gezag en kracht van gewijsde, kan op dit punt worden gelezen:

"Ook wat betreft het hebben van een gemeenschappelijke rekening kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij besluit dat de voorgelegde documenten niet op afdoende wijze doen getuigen van het bestaan van een duurzame relatie, dit in het licht van de vaststelling dat van verzoekende partij, die beweert al meerdere jaren een duurzame relatie met de referentiepersoon te hebben, verwacht kan worden dat zij meer overtuigende stukken dienaangaande kan voorleggen dan de karige elementen die zij nu al keer op keer heeft voorgelegd aan het bestuur."

2.13. Verzoekster is ervan overtuigd dat alle stukken die ze heeft neergelegd, voldoende en overtuigende bewijsstukken betreffen en wel degelijk aantonen dat ze een duurzame en stabiele relatie heeft met de referentiepersoon, maar de Raad kan enkel herhalen wat hij reeds gezegd heeft in het in punt 1 bedoelde arrest nr. 243 721 van 6 november 2020, met name: "Door opnieuw te verwijzen naar deze documenten en van mening te zijn dat deze wel het bestaan van een duurzame relatie bewijzen, doet verzoekende partij slechts getuigen van een andere – subjectieve – beoordeling van de door haar voorgelegde stukken maar slaagt zij daarmee niet in afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing." Verzoekster blijft doorheen de jaren maar verblijfsaanvragen indienen met steeds dezelfde karige elementen. Die worden niet ontdaan van hun 'karig karakter' door ze steeds maar te

blijven actualiseren en verzoekster is slecht geplaatst om te stellen dat haar relatie ondertussen langer duurt dan bij de eerste aanvraag, aangezien haar vijf opvolgende aanvragen allemaal werden verworpen.

2.14. Verder voert verzoekster nog een uitgebreid betoog over artikel 47 van de Vreemdelingenwet dat overeenkomstig rechtspraak van het Hof van Justitie moet worden geïnterpreteerd, maar dit wordt in de bestreden beslissing niet ontkend. Verzoekster voegt eraan toe dat de bestreden beslissing *“het Unierecht schendt in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon”*. Vervolgens citeert ze een volledige passage uit een arrest van de Raad. Daargelaten de vraag of zij voldoende verduidelijkt welke bepaling precies van het Unierecht werd geschonden door de beslissing tot weigering van verblijf, is het zo dat verzoekster niet aantoonde dat het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon in het gedrang komt. Verzoekster beweert wel maar toont niet aan dat ze een koppel vormen en een duurzame en stabiele relatie hebben. Daar komt nog bij dat in de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Bovendien blijkt uit de geactualiseerde voorgelegde loonfiches, dat de referentiepersoon nog steeds een adres heeft in Nederland zodat geenszins duidelijk blijkt of betrokkene zich wel degelijk gemeenschappelijk ophouden op het opgegeven adres in België.”* Het blijkt dus geenszins dat de referentiepersoon daadwerkelijk zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich in België te komen vestigen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.15. In een tweede middel, gericht tegen bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het materieel motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 39/79, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 7 juncto 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 8 van het EVRM.

Na een theoretische uiteenzetting, verstrekt zij volgende concrete toelichting bij haar middel:

“2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet op afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van een afdoende motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De partnerrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon werd immers, gelet op het administratief dossier en de daarin aanwezige stukken, op afdoende wijze bewezen!

Om te beginnen is er thans reeds een officiële en onafgebroken samenwoning van bijna drie jaar. Daarnaast werden er foto's van verschillende (intieme) momenten voorgelegd, getuigenverklaringen uit verschillende hoeken, een gezamenlijke huurovereenkomst, het bewijs van een gemeenschappelijke rekening en gemeenschappelijk leven, ...

De bestreden beslissing is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privéleven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar partner, waarmee zij al jaren een affectieve en duurzame liefdesrelatie onderhoudt, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 2 oktober 2019, arrest nr. 227 010):

“De Raad stelt vast dat wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij er op wijst dat dit bevel niet afdoende gemotiveerd is nu niet blijkt waarom haar een bevel wordt gegeven.

De wetgever heeft in artikel 8 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden. De verzoekende partij moet worden bijgetreden dat een dergelijke motivering niet kan

worden ontwaard in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, het geen aanspraak kunnen maken op enig verblijfsrecht kan niet worden teruggebracht naar één van de omstandigheden waarin overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kan of moet worden afgegeven. Waar verwezen wordt naar artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, blijkt hieruit enkel dat “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, zodat ook na de verwijzing naar deze bepaling niet kan worden vastgesteld aan de hand van welke precieze omstandigheid het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. De vaststelling dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht valt immers niet gelijk te stellen met een verwijderingsmaatregel, die overeenkomstig artikel 8 van de Vreemdelingenwet, een eigen motivering dient te bevatten die losstaat van de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.062). Het feit dat aan de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd omdat zij niet heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als ander familielid van een burger van de Unie, volstaat op zich niet als motivering waarom er in casu eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven.”

Het middel is dan ook gegrond.”

2.16. De Raad herneemt het gestelde in punten 2.3. en 2.4.

2.17. Wat betreft de formele motiveringsplicht, herhaalt de Raad in het bijzonder dat het bevel om het grondgebied te verlaten juridische en feitelijke motieven bevat. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeksters legaal verblijf in België is verstreken. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, blijkt dat de bevelscomponent getuigt van een onderzoek in het licht van de elementen die zijn opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt, onder verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd waarom er een risico op onderduiken bestaat, d.i. de reden waarom verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

2.18. Het betoog dat verweerder helemaal geen poging heeft ondernomen om rekening te houden met het gezinsleven van verzoekster, mist feitelijke grondslag. Verzoekster negeert hierbij onderstaande passage van de bijlage 20 in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij verplicht om onder meer rekening te houden met een gezins- en familieleven. Zo kan in de bijlage 20 worden gelezen: *“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover de referentiepersoon betwist. Derhalve kan het gezinsleven met haar partner evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen.”*

2.19. Verzoekster toont niet aan dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht of dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet met de voeten heeft getreden.

2.20. Wat betreft artikel 8 van het EVRM, heeft verzoekster niet aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat er geen sprake is van een duurzame en stabiele relatie met de referentiepersoon. Door opnieuw te wijzen op de stukken die ze heeft overgemaakt ten bewijze van deze relatie, toont verzoekster het bestaan niet aan van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven met de referentiepersoon. Deze vaststelling volstaat reeds om te oordelen dat er geen schending is van laatstgenoemde verdragsbepaling of van artikel 7 van het Handvest. De theoretische beschouwingen van verzoekster over artikel 8 van het EVRM kunnen geen ander licht op de zaak werpen. De Raad wijst er nog op dat er in de Vreemdelingenwet voorwaarden zijn opgenomen voor gezinshereniging van een derdelander in geval van een feitelijke relatie met een EU-burger, met name in de artikelen 47/1, §1, 1° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen kunnen worden beschouwd als bepalingen die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stellen (zie mutatis mutandis RvS 12 december 2019, nr. 246.382: *“Par ailleurs, si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il ne fait pas obstacle à l'application de règles, telles celles prévues par l'article 10 de la même loi, qui assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en œuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique.”*).

2.21. Wat betreft haar privéleven en voorgehouden integratie: verzoekster heeft, nadat haar verblijf in het Rijk werd beëindigd, enkel een precair verblijf gekend in België, met attesten van immatriculatie. Wanneer een privéleven zich ontwikkelt tijdens een dergelijk verblijf, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Verzoekster toont met volgen van een cursus maatschappelijke oriëntatie niet aan dat er sprake is van dergelijke omstandigheden.

2.22. Wat betreft de ongefundeerde aantijging in het verzoekschrift dat verweerders bedoeling “*hierin [ligt] om verzoekster de erkenning van het om het even welk verblijfsrecht te weigeren*”, kan de Raad enkel vaststellen dat deze betichting geen steun vindt in de bestreden bijlage 20.

2.23. Waar verzoekster in de aanhef van het middel een schending aanvoert van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, artikel 51 van het Handvest en van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG, ontbreekt elke concrete toelichting over de wijze waarop de bijlage 20 deze bepalingen zou schenden. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

Het tweede middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA